

[Justitsministeren.]

jo ingen Ægtebørn endnu. Og det vilde dog være urimeligt, om det uden for Ægteskab fødte Barn skulde blive daarligere stillet, fordi dets Fader senere, efter at han har paadraget sig Forpligtelser over for dette Barn, indgaar Ægteskab med en anden Kvinde og faar Ægtebørn, naar man da ikke netop vilkaarligt opstiller paa Forhaand et eller andet Princip om, at Børn uden for Ægteskab skal stilles daarligere. Det er en Mistanke, der, efterhaanden som man arbejder sig frem igennem det ærede Medlems Tale, opstaar hos en, at det, det ærede Medlem kalder reale Grunde, er det Princip, at uægte Børn, som han siger, paa Forhaand skal stilles daarligere.

I denne Gruppe, altsaa af Børn født før Ægteskabet, findes langt de fleste af de uden for Ægteskab fødte Børn. Over for den anden, talmæssigt langt mindre, Gruppe, altsaa de, der er født, medens Faderen levede i Ægteskab, vejer naturligvis Hensynet til Ægteskabet og til Hustruen tungere. Men man tager jo ikke Konsekvenserne i øvrigt af dette Hensyn. Hvis man tog disse Konsekvenser, maatte man ogsaa komme til, at Faderen ikke skulde betale Bidrag til et saadant Barn, thi Bidraget gaar af de Penge og ofte smaa Penge, som Manden skal bruge til det fælles Hjem, til Hustruen og Ægtebørnene. Her som paa mange andre Omraader viser det sig, at Ægtefællernes Hjem er en Enhed, og at den ene Ægtefælles uheldige, strafværdige eller strafbare Handlinger reelt kommer til at gaa ud over den anden Ægtefælle og over deres Børn.

Jeg erkender, at der her er et stærkt modstaaende Hensyn, men jeg finder ikke, at dette Hensyn er stærkt nok til, at man skal stille de i Forvejen uheldigt stillede Børn i en juridisk Særklasse. Jeg kan altsaa ikke se, at reale Grunde taler afgørende imod at give de uden for Ægteskab fødte, heller ikke en Underafdeling af disse, Arveret, og det samme er Tilfældet med Hensyn til Spørgsmaalet om deres Ret til at faa Faderens Navn.

Med Hensyn til Pligten for Moderen til at opgive, hvem der er Fader til Barnet, skal jeg blot henvise til den Bestemmelse i § 5, Stk. 5, som jeg nævnte før over for den ærede konservative Ordfører, og som aabner Adgang for Moderen til at blive fritaget for Anmeldelsespligten, naar det findes stemmende med Barnets Tarv, altsaa heller ikke her Deducering ud fra et logisk Princip, kun Gennemførelse af Princippet,

naar praktisk afgørende Grunde [ikke taler derimod.

Det ærede Medlem vilde have disse Lovforslag henvist til en skandinavisk Kommission. Hvorfor ikke til en Interventionskommission eller et andet Begravelsesudvalg eller Folkenes Forbund, som det ærede Medlem sikkert helst vilde have benyttet? Rent bortset fra, at jeg ikke aner noget om, hvorvidt andre skandinaviske Lande ønsker at revidere deres Lovgivning paa dette Omraade, kan jeg ikke gaa med til denne Kommission allerede af den Grund, at disse vigtige Loves Ikrafttræden derefter vil blive udsat i lange Tider. Disse Forslag er i øvrigt ikke uden Tilknytning til Lovgivningen i andre skandinaviske Lande, idet de for Hovedpunkternes Vedkommende hviler paa Erfaringer, som man har gjort i Norge. Men bliver der ikke Tale om — og det bliver der ikke — en skandinavisk Kommission, siger det ærede Medlem, kan han i hvert Fald anføre fire Grunde til, at Lovforslagene burde henvises til en Kommission. Det var en meget videnskabelig Udvikling, det ærede Medlem kom med. Den første Grund kaldte han Forberedelse af Lovgivningsarbejdet. Hertil kan jeg sige, at disse Forslag har faaet en ualmindelig grundig og omhyggelig Forberedelse i Justitsministeriet, en Forberedelse, der begyndte for 12 Aar siden, da jeg første Gang var Justitsminister, og som formentlig efter det ærede Medlems store Interesse for disse Spørgsmaal har været fortsat med stigende Iver i hans Ministertid. Endvidere ved jeg, at min Forgænger i Embedet i høj Grad interesserede sig for denne Lovgivning, og vi ved alle, at disse Forslag er gennemdrøftet i tre Rigsdagssamlinger i et af Folketinget nedsat Udvalg, i stadig Samarbejde med min Forgænger i Justitsministeriet og mig. Det forekommer mig ikke, at man med nogen som helst Ret kan sige, at denne Lovgivning ikke er forberedt, og at man derfor bør begynde med en Kommission. Jeg forstaar overhovedet ikke, hvad den skulde foretage sig.

Den anden Grund kaldte det ærede Medlem Formaalet med Lovgivningen, der skulde være at skabe saa megen Lykke som muligt for de flest mulige — et Formaal, som dog formentlig gælder med Hensyn til alle Love, men som her ved det ærede Medlems Optræden faar den mærkelige Konsekvens, at den Lykke, jeg søger at skabe for nogle, søger det ærede Medlem at pille ud. Jeg kan ikke se rettere, end at disse Lovforslag, saa godt som man nu engang er i Stand